

портата не щѣла да издържа толкова войска. Този планъ бѣше промисленъ не толкова за безопасността на държавата, само за по-добръ да си извършватъ Турцитѣ злостѣянията. При тѣзи вземени мѣрки отъ страна на правителството за да почне приселванието на дивата станъ; тогава турскитѣ чиновници и турското население веднага се подирѣтвахъ съ по-ненаситна лакомия да притѣсняватъ християнитѣ. Като не бѣ вече възможно да се търпятъ: притѣснения, насилия, безчестия, убийства и пр., търсеше се изходенъ пътъ на неносимитѣ тѣглила. И наистина въ края на есенята въ 1875 год. Босна и Херцеговинцитѣ нагребихъ пушкитѣ, плѣснахъ ржцѣ на явна борба противъ турската властъ и продължавахъ юнашки да се борятъ противъ огромната военна сила на турцитѣ. Когато въстанието бѣ въ пълненъ разгаръ, отражи се и въ Българитѣ схщата мисълъ за подобно прѣдприятие, за да рѣшатъ схдбата си за *смиртъ* или *животъ*.

Българитѣ се окуражихъ като глѣдахъ, че Турция не може да смири въ продължение на нѣколко мѣсеца, малцината въстанници, които не притѣжавахъ напълно добра организация и воененъ екипажъ. Къмъ края на есенята, въ схщата година, български революционери агенти бѣха нахълтали изъ нѣкои градове въ България да подигнатъ народатъ ни на въстание; но едно че зимата наближи, и въстанието се искаше на бързо да се пригответи, но тая причина се ограничи и слабо се показва въ Стара-Загора, Чирпанъ, Шуменъ и Червена-вода. Въ Сливенъ се извѣсти за въстание два дни прѣди Заарското. Правителството като угади отъ шпионитѣ за прѣдготовлението въ градътъ, поиска военна сила отъ одринскитѣ валия, защото тогавашната рѣдовна войска въ градътъ, бѣ отпавяна за Херцеговина. Прѣзъ сх-